

MINISTERSTVO SPRÁVEDLNOSTI
ČESKÉ REPUBLIKY

Praha 18. 6. 2025
č. j. MSP-443/2025-OSV-OSV/2
Počet listů: 6

MSP-443/2025-OSV-OSV/2

0100204005321443

Rozhodnutí

Ministerstvo spravedlnosti ČR jako správní orgán podle ust. § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s ust. § 16 odst. 3 a ust. § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, v souladu s ust. § 90 správního řádu, **rozhodlo o odvolání** [redacted] (dále jen „žadatelka“) ze dne 2. 6. 2025, **proti rozhodnutí Okresního soudu v Českých Budějovicích** ze dne 29. 4. 2025, č. j. 60 Si 84/2025-5, **t a k t o :**

Podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se **rozhodnutí Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 4. 2025, č. j. 60 Si 84/2025-5**, kterým bylo rozhodnuto, že se podle ust. § 15 odst. 1 s odkazem na ust. § 8a odst. 1 a dle ust. § 11 odst. 4 písm. a), písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, částečně odmítá žádost žadatelky o poskytnutí informace podaná dne 25. 4. 2025, požadující poskytnutí *soudních rozhodnutí zabývajících se případy naplňující znaky skutkové podstaty trestného činu týrání zvířat (§ 302 trestního zákoníku) a trestného činu chovu zvířat v nevhodných podmínkách (§ 302a trestního zákoníku) případně trestného činu zanedbání péče o zvíře z nedbalosti (§ 303 trestního zákoníku). Prosím o poskytnutí dostupných soudních rozhodnutí vydaných od roku 2015 do 31. 3. 2025 v elektronické verzi se zveřejněním údajů o věku a případné předchozí trestní činnosti pachatele (pokud to z rozhodnutí není zřejmé), r u š í a věc se v r a c í Okresnímu soudu v Českých Budějovicích k novému projednání.*

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Okolnosti předcházející napadenému rozhodnutí

- 1 Žadatelka požádala dne 25. 4. 2025 Okresní soud v Českých Budějovicích (dále jen „orgán prvního stupně“) jako povinný subjekt ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), o poskytnutí *soudních rozhodnutí zabývajících se případy naplňující znaky skutkové podstaty trestného činu týrání zvířat (§ 302 trestního zákoníku) a trestného činu chovu zvířat v nevhodných podmínkách (§ 302a trestního zákoníku)*

případně trestného činu zanedbání péče o zvíře z nedbalosti (§303 trestního zákoníku). Prosím o poskytnutí dostupných soudních rozhodnutí vydaných od roku 2015 do 31. 3. 2025 v elektronické verzi se zveřejněním údajů o věku a případné předchozí trestní činnosti pachatele (pokud to z rozhodnutí není zřejmé).

- 2 Orgán prvního stupně v příloze přípisu č. j. Si 84/2025-7 ze dne 29. 4. 2025, poskytl žadatelce požadovaná anonymizovaná rozhodnutí.
- 3 Stejného dne rozhodl orgán prvního stupně o odmítnutí předmětné žádosti o poskytnutí informace v části týkající poskytnutí informace týkající se „*věku a případné předchozí trestní činnosti pachatele (pokud to z rozhodnutí není zřejmé)*“. Rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo vydáno pod č. j. 60 Si 84/2025-5.

Napadené rozhodnutí

- 4 Orgán prvního stupně ve výroku rozhodnutí ze dne 29. 4. 2025, č. j. 60 Si 84/2025-5, odkázal na ust. § 15 odst. 1 InfZ s odkazem na § 8a odst. 1 InfZ a dle ust. § 11 odst. 4 písm. a), písm. b) InfZ.
- 5 V odůvodnění předmětného rozhodnutí orgán prvního stupně vyložil ust. § 8a odst. 1 InfZ, a vztah k povinností, který orgán prvního stupně jako správce osobní údajů podle zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších, je povinen vykonávat včetně výkladu dotčených ust. uvedeného zákona. Rovněž popsal ochranu osobních údajů vycházející z listiny a s Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, obecného nařízení o ochraně osobních údajů (GDPR).
- 6 Orgán prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že věk pachatele trestné činnosti, jakož informace o jeho trestní minulosti je jeho osobním údajem a bylo by nepochybně zásahem do jeho osobnostních práv, pokud by byl poskytnut, resp. zveřejněn. Na základě uvedené skutečnosti a s ohledem na citované ust. listiny orgán prvního stupně provedl test proporcionality. Na základě kterého dospěl orgán prvního stupně k závěru, že ochrana osobních údajů převažuje nad právem žadatelky na informace.
- 7 Dále v odůvodnění předmětného rozhodnutí orgán prvního stupně konstatoval, že požadované informace nelze poskytnout, neboť tomu brání ust. § 11 odst. 4 písm. a) a b) InfZ.
- 8 Orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí odkazuje s ohledem na poskytování informací o trestní minulosti pachatelů na právní úpravu zákona č. 269/1994 Sb., o rejstříku trestů a evidenci přestupků, ve znění pozdějších předpisů, kdy v této souvislosti uvádí, že informace o veškeré předchozí trestní činnosti nejsou soudem evidovány.
- 9 Z výše uvedených důvodů tak orgán prvního stupně žádost o poskytnutí informací v uvedeném rozsahu odmítl. Předmětné rozhodnutí orgánu prvního stupně bylo žadatelce doručeno dne 16. 5. 2025.

II.

Odvolání

- 10 Dne 3. 6. 2025 bylo orgánu prvního stupně doručeno odvolání žadatelky proti rozhodnutí orgánu prvního stupně ze dne 29. 4. 2025, č. j. 60 Si 84/2025-5.

- 11 Ve svém odvolání žadatelka namítá, že co se týče odmítnutých údajů se nejedná o osobní údaj, neboť jej nelze vztáhnout k určenému nebo určitelnému subjektu údajů. Z tohoto důvodu se v uvedeném případě nemůže jednat o střet s právem na ochranu osobních údajů.
- 12 Žadatelka na základě výše uvedeného navrhuje, aby nadřízený orgán rozhodnutí orgánu prvního stupně zrušil a vrátil mu je k novému posouzení.
- 13 Orgán prvního stupně odvolání nevyhověl a předložil jej dne 6. 6. 2025 spolu se svým spisovým materiálem sp. zn. 60 Si 84/2025 nadřízenému orgánu k dalšímu postupu.

Posouzení odvolání

- 14 Odvolání je včasné a přípustné. InfZ sice neupravuje odvolací lhůtu, avšak podle ust. § 20 odst. 4 InfZ se pro odvolací řízení použijí při postupu podle tohoto zákona ustanovení správního řádu. Podle ust. § 83 správního řádu činí odvolací lhůta 15 dnů. Odvolání bylo orgánu prvního stupně doručeno dne 19. 4. 2025, nelze tedy než uzavřít, že odvolání je včasné.
- 15 Podle ust. § 16 odst. 1 InfZ lze proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti podat odvolání. Jelikož podání odvolání proti napadenému rozhodnutí není ze zákona vyloučeno, odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou a podané odvolání též splňuje obecné náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu, nelze též než uzavřít, že podané odvolání je přípustné.
- 16 Podle ust. § 82 odst. 1 správního řádu lze odvoláním napadnout výrokovou část rozhodnutí, jednotlivý výrok nebo jeho vedlejší ustanovení. Odvolání jen proti odůvodnění rozhodnutí je nepřípustné. Odvolání musí mít náležitosti uvedené v ust. § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.
- 17 Nadřízený orgán na základě řádně, včas a oprávněnou osobou podaného odvolání přezkoumal rozhodnutí orgánu prvního stupně podle ust. § 89 odst. 1 správního řádu. Nadřízený orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání.
- 18 Nadřízený orgán vycházel ze spisu Okresního soudu v Českých Budějovicích, sp. zn. 60 Si 84/2025.

III.

Právní rámec

- 19 Podle Listiny základních práv a svobod (dále je „Listina“), která je součástí ústavního pořádku České republiky, patří právo na informace mezi základní politická práva. Dle čl. 17 odst. 1 až 5 Listiny svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny, každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem. Právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného

zdraví a mravnosti. Státní orgány jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti.

- 20 Výkladové pravidlo pro zákonem stanovená omezení základních práv a svobod zakotvené v čl. 4 odst. 4 Listiny stanoví, že při užívání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu a taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Ústavní soud v této souvislosti mnohokrát judikoval, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba z těchto důvodů vykládat restriktivně.
- 21 Taktéž podle Mezinárodního paktu o občanských a politických právech má každý právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky všeho druhu. Užívání práv zde uvedených s sebou ovšem nese zvláštní povinnosti a odpovědnost, a proto může podléhat určitým omezením. Tato omezení mohou být stanovena pouze zákonem a musí být nutná k respektování práv nebo pověsti jiných nebo k ochraně národní bezpečnosti nebo veřejného pořádku nebo veřejného zdraví nebo morálky.
- 22 Rovněž Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod ve svém čl. 10 stanoví, že každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, nicméně může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.
- 23 Podle názoru nadřízeného orgánu je právo na informace jedním ze základních lidských práv a je odrazem principu veřejné kontroly fungování demokratického státu. Právním předpisem, kterým je v České republice realizováno právo na svobodný přístup k informacím, je InfZ. Postup při vyřizování písemných žádostí o poskytnutí informace je upraven v ustanoveních § 14 a 15 InfZ. Primární povinností povinného subjektu je s ohledem na § 14 odst. 5 písm. d) InfZ poskytnutí informace v souladu s žádostí. Omezení práva na informace vycházející z principů uvedených v Listině a v Mezinárodním paktu o občanských a politických právech je přesně vymezeno v ustanoveních § 7 až 12 InfZ. Povinný subjekt tedy při posuzování žádosti o informace musí vždy zvážit, zda požadované informace neobsahují některé z chráněných informací, jimiž jsou zejména:
1. osobní údaje [viz § 8a a § 8b InfZ, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „GDPR“) a ustanovení zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů],
 2. informace o soukromí (viz § 8a InfZ a ustanovení § 84 až 90 občanského zákoníku),
 3. utajované informace (viz § 7 InfZ a ustanovení zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti),
 4. obchodní tajemství (viz § 9 InfZ a ustanovení § 504 občanského zákoníku),
 5. další informace, které jsou chráněné podle zákona č. 106/1999 Sb., např. informace podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) a c) nebo § 11 odst. 3,
 6. další informace, které jsou chráněné podle zvláštních zákonů (např. bankovní tajemství, telekomunikační tajemství aj.),

a v rozsahu odpovídajícím výsledku tohoto posouzení veškeré ostatní informace poskytne. Při posuzování vychází z respektu k principům minimalizace a selekce zakotveným v ustanovení § 12 InfZ, podle něhož povinný subjekt provede všechna omezení práva na informace tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.

- 24 Podle ust. § 11 odst. 4 písm. a) InfZ: „*Povinné subjekty dále neposkytnou informace o probíhajícím trestním řízení, nebo týkající se trestního řízení, pokud by její poskytnutí ohrozilo či zmařilo účel trestního řízení, zejména zajištění práva na spravedlivý proces.*“
- 25 Podle ust. § 11 odst. 4 písm. b) InfZ povinné subjekty neposkytnou informace o: „*rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.*“
- 26 Podle ust. § 15 odst. 1 InfZ: „*Pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (...), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*“

IV.

Aplikace na předmětný případ

- 27 Z obsahu spisu orgánu prvního stupně sp. zn. 60 Si 84/2025 vyplývá, že orgán prvního stupně odmítl žadatelce poskytnout informace týkající se „*věku a případné předchozí trestní činnosti pachatele (pokud to z rozhodnutí není zřejmé)*“ vztahující se k anonymizovaným rozhodnutím, které žadatelce orgán prvního stupně poskytl.
- 28 Orgán prvního stupně žádost žadatele o poskytnutí informací odmítl z důvodu uvedeného v ust. § 8a odst. 1 InfZ a § 11 odst. 4 písm. a) a b) InfZ, přičemž v odůvodnění napadeného rozhodnutí se zejména zabývá odůvodnění důvodu podle ust. § 8a odst. 1 InfZ, když konstatuje, že výše uvedené odmítnuté informace jsou osobním údajem a na podkladě této skutečnosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí poměřil kolidující ústavní práva spočívající ochraně soukromí dotčených fyzických osob a právo na informace žadatelky.
- 29 Předně je třeba zmínit, že orgán prvního stupně při svém rozhodnutí posuzoval míru zásahu do osobnostních práv dotčených fyzických osob možným poskytnutím informace o věku a informací o předchozích odsouzeních těchto osob, aniž by tyto informace byly součástí správního spisu (byť v části vyloučené z nahlížení). Není tak možné posoudit, jakou intenzitou zasáhne poskytnutí informací do chráněného práva, pokud obsah této informace není objektivně možné přezkoumat. Napadené rozhodnutí vychází z podkladů, jež nejsou součástí správního spisu, proto skutkový stav, který vzal orgán prvního stupně za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisu, což zakládá již první důvod pro zrušení napadených rozhodnutí pro vadu řízení a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
- 30 Při poskytování informací podle InfZ se často, stejně jako v tomto případě, střetává právo na informace s právem na ochranu osobnosti. Právo na informace je zakotveno v čl. 17 Listiny, podle jehož odst. 1 jsou zaručeny svoboda projevu a právo na informace, ale podle odst. 4 lze svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mj. pro ochranu práv a svobod druhých.

- 31 Žádost o poskytnutí informací míří na informace týkající se dotčených osob, ovšem je nutné přisvědčit žadateli, že je otázkou, zda v uvedeném případě je odmítnutou informací osobní údaj. Z napadeného rozhodnutí ovšem není přesvědčivě seznatelné, zda orgán prvního stupně aplikoval čl. 4 odst. 1 GDPR na uvedený případ a učinil odůvodněný závěr o tom, jestli odmítnuté informace v kontextu z poskytnutými anonymizovanými rozhodnutími jsou osobními údaji ve smyslu GDPR.
- 32 V této souvislosti je nutnou připomenout, že nepřezkoumatelné je buď rozhodnutí, v němž správní orgán nevysvětlil důvody svého rozhodnutí (tzv. nedostatek důvodů), nebo rozhodnutí, které je nesrozumitelné tím, že z výroku nelze zjistit, jak úřad rozhodl, nebo smysl odůvodnění nelze vůbec pochopit.
- 33 Podle čl. 4 odst. 1 GDPR se osobním údajem „rozumí veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě; identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby“
- 34 Při posuzování, zda může být určitá informace osobním údajem ve smyslu uvedeného článku, je třeba postupovat v souladu s tzv. objektivním pojetím osobních údajů. V tomto pojetí se naplnění definice osobního údaje neposuzuje ze subjektivního pohledu správce či zpracovatele, který údaje v daný moment disponuje, ale zjišťuje se, zda někde existuje další informace, která by, ve spojení s původní informací, mohla vést k identifikaci subjektu údajů. Informace je tedy osobním údajem, existují-li jakékoliv osoby nebo orgány, které by subjekt údajů dokázaly na základě dané informace (ve spojení s jím dostupnými doplňujícími údaji) identifikovat [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 As 387/2019 – 56, č. 4064/2020 Sb. NSS, a rozsudek SDEU ze dne 19. 10. 2016, C–582/14, ve věci P. B.].
- 35 Pro případ, že by orgán prvního stupně nakonec přezkoumatelně konstatoval, že odmítnuté informace jsou osobními údaji podle čl. 4 odst. 1 GDPR. Je třeba podotknout, že GDPR ani příslušná ustanovení občanského zákoníku (§ 81 a násl.) nejsou bez dalšího překážkou pro poskytnutí informace obsahující osobní údaje, neboť žadatelčin případ je možné podřadit pod ustanovení GDPR (čl. 6 odst. 1 písm. c) a f), podle kterých je zpracování osobních údajů provedené poskytnutím příslušných informací zákonné. Zároveň zmíněné předpisy nestanoví, že žádost o informace je nutné odmítnout, jestliže by poskytnutím požadované informace došlo k zásahu do osobnostních práv. Ust. § 8a InfZ pouze stanoví, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, nikde se však nenachází absolutní zákaz tyto informace poskytnout.
- 36 V této souvislosti je nutno připomenout, jak učinil i orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí, zásadu, podle níž je v každém konkrétním případě nutné zkoumat, které z ústavně zakotvených práv, jež proti sobě stojí v konfliktu, je třeba upřednostnit. Z judikatury Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu vyplývá, že řešení takové kolize spočívá v tzv. testu proporcionality, jenž sestává ze tří kritérií, a to testu vhodnosti, potřebnosti a porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv.
- 37 Orgán prvního stupně ovšem velmi neurčitě uvedl, že v projednávaném případě porovnal závažnost výše uvedených kolidujících práv, přičemž bez bližšího odůvodnění a vysvětlení došel

k závěru, že právo na ochranu osobnosti dotčené osoby v uvedeném případě převládá. Takovýto neodůvodnění závěr však v odvolacím řízení nemůže obstát.

- 38 Jak bylo již výše uvedeno podle zákonné úpravy je obecně možné žadatele o informace poskytnout i osobní údaje fyzické osoby a zasáhnout do jejích osobnostních práv, ale přitom je stále nutné brát v potaz základní právo na ochranu osobnosti a případně jím omezit základní právo na informace. Při tomto omezení je důležité dbát ust. § 12 InfZ, podle kterého všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Toto pravidlo selekce a minimalizace rozvíjí i ÚS v nálezu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, kde konstatoval: „Obsahem § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím je také pravidlo selekce; to odpovídá požadavku, aby oprávněné omezení přístupu k informacím bylo vždy uplatněno jen v nejmenším nutném rozsahu.“. Požadavek minimalizace zásahů do základních práv by bylo možné i bez ust. § InfZ odvodit z čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (viz např. náleze ze dne 16. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 353/04).
- 39 Požadavek přiměřenosti zásahu do práv, resp. poměření kolidujících práv zakotvuje i již zmiňované ust. § 90 občanského zákoníku [„*zákonný důvod k zásahu do soukromí jiného (...) nesmí být využit nepřiměřeným způsobem v rozporu s oprávněnými zájmy člověka*“] nebo i již zmiňovaný čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR [„*zpracování je zákonné, pouze pokud (...) je zpracování nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů*“]. Je tedy povinností orgánů poskytujících informace uplatňovat omezení práva na informace jen v nezbytně nutném rozsahu v souladu s požadavkem selekce a minimalizace zásahu do práv. Na druhou stranu takové zacházení vyžaduje i právo na ochranu osobnosti.
- 40 Test proporcionality se skládá ze tří kroků – posouzení kritéria vhodnosti, potřebnosti a přiměřenosti, ale lze ho považovat i za test čtyř krokový, vezme-li se v úvahu i kritérium legitimacy, které je nezbytným předpokladem kritéria vhodnosti. Kritérium legitimacy zkoumá, zda opatření omezující základní práva sleduje ústavně aprobovaný cíl.
- 41 Test vhodnosti jako první krok testu proporcionality spočívá v „*posouzení způsobilosti naplnění účelu (nebo také vhodnosti), přičemž je zjišťováno, zda je konkrétní opatření vůbec schopno dosáhnout zamýšleného cíle, jímž je ochrana jiného základního práva nebo veřejného statku*“ (náleze ze dne 6. 12. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 32/15).
- 42 Orgánu prvního stupně si v této souvislosti dovoluje upozornit na skutečnost, že orgán prvního stupně podrobnou analýzu jednotlivých principů testu proporcionality ve vzájemných souvislostech daného případu vůbec neprovedl zůstal jen u pouhého obecného konstatování provedení takovéto analýzy.
- 43 V této souvislosti pouze nadřízený orgán připomíná obecně přijímaný závěr, že právo na informace, jako základní politické právo, zakotvuje právo každého být informován o činnosti státu či jiných orgánů nadaných vrchnostenskou mocí. Současně však není bezbřehé a žadatele automaticky nevzniká právo na veškeré informace týkající se působnosti dotázaného povinného subjektu. V této souvislosti lze také připomenout závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v jeho rozsudku č. j. 1 As 229/2014-48 ze dne 11. 3. 2015, podle něhož platí přímá úměra, že „*čím větší míra veřejné angažovanosti dotčené osoby, tím větší je přípustná míra zásahu do jejího soukromí souvisejícího s její veřejnou činností*“. Podle názoru nadřízeného orgánu je totiž při posuzování žádostí o informace nutné vycházet z toho, že právo na informace je odrazem principu veřejné kontroly

fungování státu, přičemž podle názoru Nejvyššího správního soudu je třeba zásadně trvat na zveřejňování informací, které je žádoucí podrobit veřejné diskusi.

- 44 Nadřízený orgán však v uvedené souvislosti musí také konstatovat, že není povinností žadatelů o poskytnutí informací povinným subjektům sdělovat důvody svých žádostí o informace, resp. že žadatelka o informaci není nijak povinna prokazovat veřejný zájem, neboť žádné ustanovení InfZ neupravuje povinnost uvádět v žádosti o informace účel jejího podání, proto tvrzení či prokázání převahy veřejného zájmu na poskytnutí požadované informace samozřejmě není nezbytnou podmínkou pro vyhovění takové žádosti. Na druhou stranu, pokud je žadatelka o informaci schopna specifikovat veřejný zájem na jejím poskytnutí může tím poskytnout cenné argumenty, které bude muset povinný subjekt zvážit při zkoumání otázky, proč by právo veřejnosti na informace mělo převážet nad právem na ochranu osobních údajů. Dostatečná specifikace účelu žádosti tudíž může žadatelce přinést „výhodu“ v rámci testu proporcionality. Zatímco pokud žadatelka o informaci možnost uvedení účelu nevyužije a omezí se jen na prostou žádost neobsahující žádné důvody k otázce veřejného zájmu, pak to sice nemusí být automaticky překážkou jejímu vyhovění, nicméně se může stát, že bude-li poskytnutí jím požadované informace kolidovat s právem na ochranu soukromí (popř. s jiným ústavně zaručeným právem), nebude možno v rámci testu proporcionality co s čím poměřit, neboť zde nebude patrný žádný jiný zájem, před nímž by ochrana soukromí měla ustoupit (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16, odst. 36, nebo rozsudky NSS ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018-57, odst. 33, ze dne 6. 9. 2019, č. j. 6 As 240/2018-40, odst. 16).
- 45 Kromě žadatelky, kterou však orgán prvního stupně nehodnotil a účelu její žádosti, která v projednávaném případě také zůstala zcela stranou, má tedy pro právo na poskytnutí informací význam i osoba dotčená, tedy otázka, zda její postavení nebo její jednání souvisí s otázkami veřejného zájmu. Ani tuto otázku však orgán prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezohlednil.
- 46 Podle § 20 odst. 4 písm. d) InfZ se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 As 162/2018–51, který se sice týkal práva na informace o životním prostředí, ale uvedené závěry jsou přenositelné i na nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl, že existenci veřejného zájmu musí správní orgán sám zkoumat, i kdyby žadatelka tuto existenci netvrdila: „*Není pochyb o tom, že tím, kdo závažně posuzuje existenci veřejného zájmu, je správní orgán (povinný subjekt, tj. v projednávané věci žalovaný). Tato jeho povinnost plyne již z povahy rozhodování (srov. např. znění výše citovaných právních norem, ale též např. § 2 odst. 4 správního řádu – „dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem“). Tedy i v případě, že žadatel v žádosti netvrdí konkrétní důvody existence veřejného zájmu na poskytnutí dané informace (a nic takového ani tvrdit nemusí), je přesto povinností správního orgánu existenci tohoto veřejného zájmu posoudit, přičemž vychází zejména z obsahu žádosti, skutečností obecně známých, popř. známých z úřední činnosti apod. Není-li však v té které věci patrný veřejný zájem na poskytnutí daných informací, pak je jeho povinností žadatele vyžvat ke konkretizaci tohoto veřejného zájmu (srov. např. § 3, § 4 odst. 2, 4 správního řádu).“*
- 47 V projednávaném případě je v případě provádění testu proporcionality nutné také vyjít z postavení žadatelky a rovněž z hodnocení skutečnosti, zda je dotčená fyzická osoba ve veřejném životě aktivní, resp. zda se vyžádaná informace týká veřejné činnosti této osoby. Rovněž je třeba přihlídnout k aspektu jednání dotčené osoby a souvislosti s diskusí o věcech veřejného zájmu.
- 48 Např. podle rozsudku ESLP ze dne 24. 6. 2004 ve věci [redacted] proti Německu, č. stížnosti 59320/00, je rozhodujícím faktorem při vyvažování ochrany soukromého života proti svobodě

projevu právě skutečnost, jak poskytované informace přispívají k veřejné diskusi o věcech veřejného zájmu. Jinými slovy informace, kterou se žadatelka snaží získat, musí být následně způsobilá stát se předmětem veřejné diskuse. Tuto podmínku by tak např. nesplňovala žádost o poskytnutí informace, kterou by žadatel např. žádal o poskytnutí rozsudku, v němž se řeší záležitosti čistě soukromého charakteru, byť veřejně známé osoby.

- 49 Jen na okraj, k již řečenému, nadřízený orgán podotýká, že úplné neposkytnutí požadované informace by bylo přijatelné pouze tehdy, pokud by neexistovalo jiné opatření, které by bylo schopné ve stejné nebo podobné míře chránit právo na případnou ochranu osobnosti dotčené osoby, ale zároveň by bylo šetrnější k právu žadatele na informace. Pro posouzení kritéria potřebnosti je nezbytné následně zvážit, v jaké míře měla být žadateli požadovaná informace poskytnuta.
- 50 Lze obecně konstatovat, že je zřejmé, že lze přijmout opatření, aby se zabránilo tomu, aby se informace osobního charakteru plynoucí ze skutkových zjištění spojila s konkrétní osobou.
- 51 Orgán prvního stupně však v odůvodnění napadeného rozhodnutí také vůbec nezvažil, zda v projednávaném případě nebylo možné žadatelce poskytnout požadovanou informaci ve stavu, který by vedl k dosažení legitimního cíle. Poskytnutím takto omezeného znění informace, např. ve stavu, že by se k anonymizovanému rozhodnutí přiřadila pouze informace, že existují informace o předchozích odsouzeních, bez uvedení konkrétního výčtu těchto odsouzeních, by veřejná moc sice omezila právo žadatelky na informace, ale v menší míře oproti úplnému neposkytnutí informací. Zároveň by se významně nesnížila míra naplnění kolidujícího sledovaného cíle – ochrany soukromí dotčených osob. Tuto okolnost však nadřízený orgán v konečném důsledku nemohl posoudit vzhledem k absenci odmítnutých informací v předaném spisovém materiálu orgánu prvního stupně (k tomu viz výše).
- 52 Je tedy nutné mít na paměti, že hlavním cílem, jehož se má dosáhnout při poskytnutí informací, je znát právní důvody, které soud vedly k učiněnému verdiktu, čímž je rovněž zprostředkovaně zajištěna veřejná kontrola soudní moci.
- 53 Při řešení střetu práv je primárním cílem nastolit co nejideálnější rovnováhu soupeřících práv, tedy nastolit stav, v němž se obě práva prosadí v co nejvyšší možné míře.
- 54 Podle rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2007, č. j. 19 Cad 88/2006-7: „*Rozhodnutí, tedy výrok i jeho odůvodnění, musí být jasné a přesvědčivé nejen pro účastníky správního řízení, ale i ostatní orgány a osoby, aniž by se k pochopení rozhodnutí musely seznamovat s obsahem správního spisu a zjišťovat, o jakém nároku a podle jakého ustanovení bylo rozhodnuto.*“.
- 55 V odůvodnění rozhodnutí v uvedeném kontextu ve vztahu k výrokům rozhodnutí dle § 11 odst. 4 písm. a) a b) zcela absentují na jedné straně úvahy orgánu prvního stupně, zda se odmítnuté informace týkají probíhajícího trestního řízení a rovněž vyrovnaní se závěry příslušné judikatury (rozsudek ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 As 97/2009 – 119) spočívající v odůvodnění, jak uvedené informace ohrožují účel konkrétního trestního řízení. A na druhé straně aplikace abstraktního právního pojmu, kterým je „*rozhodovací činnosti soudů*“ na uvedený případ neposkytnutí uvedených informací.

V.

Závěr

- 56 Nadřízený orgán posoudil postup orgánu prvního stupně a dospěl k závěru, že žadatelovo odvolání je důvodné.
- 57 Orgán prvního stupně vylicil zjištěný skutkový stav věci na základě podkladů, které nejsou obsahem správního spisu a vyslovil pouze své závěry, aniž by v ucelené podobě uvedl své úvahy, prostřednictvím kterých ke svým závěrům dospěl. Takovéto rozhodnutí v odvolacím řízení pro svou nepřezkoumatelnost proto nemůže obstát.
- 58 K dalšímu postupu orgánu prvního stupně: Podle ust. § 12 InfZ věty první povinný subjekt provede omezení práva na informace fakticky tak, že poskytne veškeré informace, jejichž zpřístupnění nebrání některý z důvodů stanovených zákonem. Povinný subjekt by tedy měl při rozhodování o (ne)poskytnutí informací postupovat následovně: Nejprve by měl vyhodnotit, zda jsou naplněny materiální (nezbytnost omezení) a formální (stanovené zákonem) podmínky omezení informací (nestačí mechanická aplikace důvodů omezení informací dle ust. § 7 až 11 InfZ, je nutno pracovat také zejména s čl. 17 Listiny základních práv a svobod a judikaturou). Orgán prvního stupně vyjde z dílčích skutkových závěrů nadřízeného orgánu a právní závěry nadřízeného orgánu vezme pro další řízení za závazná.
- 59 V případě, že orgán prvního stupně setrvá na svém závěru, že je v projednávaném případě třeba žádost o poskytnutí informací odmítnout, založí do spisového materiálu odmítaný dokument, aby nadřízený orgán mohl posoudit, jakou intenzitou by poskytnutí informací mohlo zasáhnout do příslušného chráněného práva.
- 60 Z důvodů výše uvedených se tak napadené rozhodnutí ruší a věc se vrací orgánu prvního stupně k novému projednání.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Mgr. et Mgr. Jacek Morávek
vedoucí oddělení styku s veřejností
Ministerstva spravedlnosti ČR

„otisk úředního razítka“

Rozdělovník:

- 1) [REDACTED]
- 2) Okresní soud v Českých Budějovicích,
Budějovice, DS: ws6abvh

**Mgr. Jacek
Morávek**

Ministerstvo spravedlnosti ČR
Elektronicky podepsáno: 18.06.2025 14:32:00

